

HOROR

FLINT MAXWELL

VÁNICE

KONEC SVĚTA ZAČAL JEDINOU
SNĚHOVOU VLOČKOU...

VÁNICE

Copyright © 2020 by Flint Maxwell

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2508-3 (pdf)

FLINT
MAXWELL

VÁNICE

F**B****S**

Pro Avery, mého šéfa

Toto nelidské místo dělá z lidí zrůdy.
– STEPHEN KING, *OSVÍCENÍ*

1

ÚVOD

Uprostřed spalujícího červencového odpoledne padala z letní oblohy osamělá sněhová vločka.

Snesla se k mému autu, přistála na čelním skle a hned zase roztála. Na skle po ní zbyla klikatící se stružka vody. Pozoroval jsem ji, ale její nepatřičnost mi došla až později, když se všechno pokazilo.

Ano, všechno začalo tou osamělou vločkou. Ale než budu pokračovat, myslím, že se sluší nejprve představit. Jmenuji se Grady Miller, táhne mi na třicet a žiju – tedy *žil jsem* – na severovýchodě Ohia. Kdysi dávno jsem pracoval jako hasič, ale to už je všechno pryč.

Pokud to ještě nevíte, nastal konec světa a všechno to začalo tou sněhovou vločkou. I kdybych jí tehdy věnoval více pozornosti, co bych si o ní asi pomyslel? Nevím, těžko říct. Na severovýchodě Ohia je vrtošivé počasí jako doma. Navíc to byla jedna jediná vločka. Nejspíš bych nevěřil vlastním očím a všelijak se vytácel, abych nemusel přemýšlet nad tím, co vidím. Třeba to byla jen kapka

deště nebo mi na sklo stříkla kapalina do ostřikovačů z protijedoucího auta.

Nevím to jistě, protože jsem byl zrovna myšlenkami jinde. Vzpomněl jsem si na ten požár, kouř a mrtvého chlapce. Na to, jak se všechno uklidnilo a z doutnajících rozvalin domu vytáhli jen jakousi zčernalou slupku, která z něj zbyla. Tyhle myšlenky pro mě nebyly ničím novým. Pronásledovaly mě skoro na každém kroku.

Stál jsem na červené a čekal před nájezdem na dálnici, první vložka dávno pryč. Znovu jsem viděl ty plameny, slyšel chlapcův křik. Do očí mě štípal dusivý kouř.

„Hni sebou, troubo!“ zakřičel na mě někdo zezadu.

To mě vrátilo do reality.

Omluvně jsem mávl rukou z okénka a přeměřil si toho člověka ve zpětném zrcátku. Na harleyi seděl podsaditý chlápek v nátělníku s americkou vlajkou. Šlápl jsem na plyn a zapnul blinkr, ale zřejmě jsem nejel dostatečně rychle, protože kolem mě jen prosvištěl a počastoval mě dalším láskyplným výrazem, který jsem přes řev jeho motorky přeslechl. Vystrčil jsem na něj prostředníček, ale on už uháněl dál. Jeden moudrý člověk kdysi řekl, že nad každým nezvítězíte. Měl pravdu, i tak je to ale ponižující.

Vjel jsem na dálnici a splynul s proudem víkendové dopravy. A že tedy opravdu stála za to. Na prodloužený víkend kolem Dne nezávislosti si většina lidí vzala v pátek volno z práce, aby se stejně jako já vydali do přírody. Já měl namířeno k jezeru Prism Lake, vzdálenému asi tři hodiny cesty na jih od místa, kde jsem žil a pracoval.

S kamarády jsme to měli jako každoroční tradici. Jezdili jsme tam už jako malí kluci. Každé léto nás tam brával Stoneův táta, dokud jsme my tři někdy v prváku na střední nepřišli na to, že po světě chodí holky. To nám bylo asi čtrnáct nebo patnáct. Od té doby jsme tam jeli tak jednou dvakrát.

Před nástupem do posledního ročníku jel Stone s rodiči na Vánoce k příbuzným do East Lansingu, když do jejich pruhu vjel opilý řidič a čelně se s nimi srazil. Oba Stoneovi rodiče zahynuli, táta na místě (a snad bezbolestně), máma o pár dní později v nemocnici.

Stone se to dověděl, když se probral z týdenního kómatu. Kromě rodičů ztratil i schopnost chodit. Měsíce rehabilitací ho znovu postavily na nohy, ale dodnes se neobejde bez pořádných berlí.

Předtím než nastal konec světa, jsem se setkal se smrtí jen jednou, když mi asi v devíti letech umřel křeček. Srdce jsem měl zlomené na milion kousků. Taky mi umřela máma, ale to jsem byl ještě hodně malý. Znal jsem ji jen ze starých fotek a zápisníků, které táta schraňoval v krabicích na půdě. Byly v nich samé ryze osobní záležitosti, které jsem v citlivém věku devíti let zřejmě neměl číst – tou dobou už jsem však dávno četl knihy Stephena Kinga.

Máma si do zápisníků psala úžasné příběhy, vyvedené krásným, zdobným písmem. Jeden z nich vyprávěl o chlapci, jenž dostal své první štěně. Vyrůstali spolu, až už se fenka sotva udržela na nohou a ten chlapec – teď už

mladý muž – ji musel nechat utratit. Jmenovala se Cupcake. Pohřbil ji a ona se jednoho dne vrátila, ovšem ne jako zombík ze *Řbitova zviřátek*. Vrátila se jako „laskavý duch“ (tak to máma napsala), aby mu řekla, že všechno bude v pořádku. Život půjde dál, z chlapce vyroste slušný muž, zamiluje se, vychová děti a najde si dobrou práci. Možná si jednou pořídí nové štěně, a když se mu zadívá do očí, spatří v nich záblesk Cupcake.

Bože, jak jsem ten příběh miloval. Četl jsem ho tolikrát, že ho dodnes znám nazpaměť. Dokonce jsem ho nosil okopírovaný v peněžence, ale o tu jsem přišel a netuším, kde bych ji našel.

To jsem ale odbočil.

Mluvil jsem o Stoneovi, jednom z mých dvou nejlepších přátel. Když si prošel tou tragédií, bylo mu asi osmnáct, a tak nemusel do žádného sirotčince ani ke vzdáleným příbuzným. Mohl si sám říct, kam půjde. Můj táta mu zaplatpánbůh dovolil bydlet u nás ten rok před maturitou a pak i pár dalších let na vysoké, ačkoliv jsme v našem domku neměli moc místa.

Táta vyklidil harampádí ze sklepa a Stone se tam usadil. Dokonce si na schodech postavil rampu, aby se tam lépe dostal. Zpočátku skoro nevycházal z pokoje. Obzvláště těžký byl pro něj první rok. Začala škola, ale on do ní nechodil a dostal se do skluzu. Přestal jíst a hodně zhubl. Byl blázen do basketbalu – střílel a dribloval jako profík. Mohli jste se ho zeptat na cokoliv z historie basketbalu, na aktuální žebříček nejlepších hráčů nebo

na to, co jedl Michael Jordan před finálovým zápasem v roce 1998. On vám to řekl, a ještě přitom dokázal v místní tělocvičně hodit trojku ze stepbacku. Nikdy se nespletl. Říkal jsem mu, že kdyby natáčeli Riskuj na téma NBA a on se přihlásil, vyhrál by pořádný balík. Kvůli té nehodě už však nemohl hrát, alespoň ne jako dřív, a tak jeho zájem o basketbal postupně opadl.

Navzdory všemu normálně odpromoval a před pěti-sethlavým obecnstvem převzal diplom. Později získal titul na Kent State, pracoval pro velkou společnost v centru Akronu a vydělal si pěkné peníze. Když porazil deprese, nikdy se nechoval jako člověk s postižením. Za to jsem ho zatraceně obdivoval.

Můj druhý nejlepší přítel – a třetí do party Tří mušketýrů, jak jsme si říkali – byl Jonas.

Jonas hned po střední nastoupil k námořnictvu a vzal si svou lásku jen pár týdnů poté, co dostal místo na Havaji. Ano, slyšeli jste správně. Ze všech míst na světě ten zatracenej parchant vyfasoval Havaj a pět let tam pracoval s vrtulníky. V podstatě všechno platila vláda, ale jen co mu vypršela smlouva, odešel. Jeho žena Miranda čekala dvojčata a on chtěl, aby stejně jako on vyrůstala v Ohio. Přijal celkem dobrou práci na letišti Akron-Canton. Jedinou stinnou stránkou toho všeho bylo, že Jonas skoro ohluchl na levé ucho. Podepsaly se na něm hodiny práce v blízkosti hlučných motorů. Začal používat naslouchátko, ale ne takové to humpolácké, co nosí důchodci. Tohle bylo decentní a skoro neviditelné.

Jonasova dvojčata se narodila na první jarní den před čtyřmi roky. Když měla Miranda před porodem, Stone a já jsme byli v podstatě pořád s nimi. Když nás zase pustili do jejich nemocničního pokoje a my si mohli pochovat jejich čerstvě narozené holčičky, brečel jsem. Klidně to přiznám. Pojmenovali je Daphne a Velma (ano, přesně jako postavy ze seriálu *Scooby-Doo*) a brzy se z nich stala rodina.

Já se nikdy neoženil a děti nemám. Vždycky jsem se nějak nachomýtl k cizím dětem, ale vím, že mě to nikdy nepotká. Rozhodně ne s tím, jak teď vypadá svět.

Všechno zmařily ty bouře a temnota.

Jonase jsem naposledy viděl asi měsíc před naším společným setkáním u jezera Prism Lake, pár týdnů po mém nepovedeném pokusu o záchranu toho chlapce z hořícího bytového domu. Stonea jsem neviděl skoro dva měsíce. To jsem jako nejlepší kámoš, jo? On za to ale nemohl. Polovinu z těch osmi týdnů nejspíš strávil cestováním, uzavíráním dohod v Dallasu a San Franciscu, přelety do Londýna a Japonska, potřásáním rukama a podepisováním smluv.

Když jsem uviděl toho mrtvého chlapce, uzavřel jsem své city za neproniknutelnou hradbou. Zní to hloupě a já to tak rozhodně nechtěl, ale prostě se to stalo.

Ocitl jsem se v jakési nekonečné smyčce. Práce na stanici, po práci domů, zapnout televizi, kterou stejně neposlouchám, a jít spát. Skoro jsem nejedl, jen občas jsem si vyšel do místních potravin, většinou pro pivo a levnou vodku z uličky s alkoholem.

Deprese se postupně zhoršovaly a já zjistil, že už svou práci nezvládám. Stačilo vidět některé z našich hasičských aut nebo hořící dům, a okamžitě jsem se vrátil k té strašné chvíli a ztuhl, což při takové práci nejde.

Vybral jsem si placenou dovolenou a hromadu dnů neschopenky, které jsem si nastřádal, a zavrtal se do role poustevníka.

Až do chvíle, kdy přišla první sněhová bouře.

Vydat se k jezeru a pronajmout si chatu jako za starých časů byl Jonasův nápad. Myslel jsem si, že do toho Stone nepůjde – to místo by v něm vyvolalo příliš nepříjemných vzpomínek –, ale nakonec souhlasil.

Já zprvu váhal, ale Jonasovi se povedlo mě přesvědčit. Tři mušketýři ve dvou? To přece nejde, řekl mi. A měl pravdu.

Sjel jsem z dálnice a asi dvě míle pokračoval po klikaté cestě. Les po obou stranách cesty čím dál více houstl. Kromě pár aut a tahačů jsem neviděl žádná vozidla, což mě mírně znepokojovalo. V té chvíli jsem to ještě netušil, ale měla se tu přihodit spousta divných věcí. Pocit opuštěnosti, který ve mně prázdná cesta vyvolávala, mi nebyl nijak příjemný. Vybavil jsem si dobu, kdy tudy projíždělo tolik aut, že tvořila souvislou kolonu, a asi půl míle

před odbočkou jste se s autem jen pomalu sunuli kupředu. Když jsme byli děti, jezero Prism Lake bylo opravdu něco. Vždycky jsem měl pocit, že tam musí být snad milion lidí. Zastavili jste u jezera a všude kolem viděli čluny, za nimiž se na vodě vznášeli wakeboardisté v záchranných vestách, a řidiče s láhví piva v ruce a slunečními brýlemi na nose. Na pláži se shlukovaly rodiny s obličejí a rameny pokrytými silnou vrstvou opalovacího krému, jinde zase asi stovka lidí hrála volejbal nebo si házeli létajícím talířem, psi štěkali a běhali za svými páničky do vody, přičemž kolem sebe rozhazovali písek. Vůně jezera a grilování se ve vzduchu mísila se smíchem a nelibozvučným hřmotem hudby z přenosného přehrávače.

Když jsem však teď zatáčel na štěrkovou cestu, po tolika letech od dětství, nic z toho už nebyla pravda. Bylo tu pusto, jaké bývá na místě, ve které se okolní prostředí mělo zanedlouho proměnit.

Jako na hřbitově.

„Á, tady ho máme!“

Stone se opíral o zábradlí na verandě a za ním spočívaly jeho berle. Měl na sobě nátělník s asi milionem kapes a připomínal mi rybáře. Na hlavě měl usazený klobouček s širokým okrajem, jímž celý dojem jen podtrhoval. Na nose ani stopa po krému. Neznám moc černochoů, co by se v létě patlali krémem s ochranným faktorem 30.

Mávl jsem na něj a nasadil široký úsměv – svůj první opravdový úsměv od toho požáru.

Ano, byl jsem mistrem falešných úsměvů, ale kdyby mě k tomu opravdickému nepřiměl ani nejlepší kamarád, byl bych ztracený případ. Občas musíte nasadit falešný úsměv, protože vám prostě nic jiného nezbude. Jinak se lidi hned vyptávají, cože jste tak mrzutí, a vy se pak musíte uchýlit ke lži, nebo – nedej bože – říct pravdu. A na to jsem nebyl připravený.

Nikdy jsem totiž nikomu nepověděl o tom chlapci ani o tom, jak moc mě trápí skutečnost, že jsem při jeho záchraně selhal. Psali o tom v místních novinách, ale jména zasahujících hasičů nikde nezmiňovali. Ačkoliv jsem Stoneovi vždycky všechno říkal, o tomhle jsem s ním nikdy nemluvil. Měl jsem pocit, že když o tom budu mluvit, ještě se to zhorší.

Stone ale není žádný hlupák, říkal jsem si. Jen co vylezu z auta a podívám se na něj, pozná na mně, že se něco děje.

Popadl berle, chytil se madel a vydal se ke mně po rampě vedoucí z verandy na štěrkovou příjezdovou cestu. „Vezmu ti tašky, Grady,“ nabídl se.

„Seš si jistej?“ zasmál jsem se. „Nemám toho moc, zvládnou to.“

„No jasně... to ti nežeru. Vždyť tě znám, kámo. Určitě sis nabalil ty svoje peelingový krémy, gel na vlasy a vlhčený ubrousky. Zabere ti celej den, než to všechno sám vybalíš. Ale protože seš můj kámoš, Grady, tak mi to nevádí.“

Ze zadního sedadla jsem vytáhl jednu jedinou sportovní tašku Adidas, kterou jsem měl od jedenácté třídy, celou opotřebenou a ošoupanou. Byla plná oblečení – pochopitelně letního – a nezbytných hygienických potřeb. Žádný peelingový krém ani gel na vlasy. Vlhčené ubrousky jsem si vzal, to přiznávám. Jsou totiž jednou z nejuniverzálnějších věcí na výlet.

„Prostě rád vypadám dobře, tak mě třeba zab,“ ohradil jsem se, i když jsem ve skutečnosti nevypadal moc k světu.

Otočil jsem se. Stone se usmíval od ucha k uchu, ale jakmile spatřil můj výraz, jeho úsměv rázem ochabl. Stonea jste jen tak neoblafli.

Bylo naprosto zjevné, že jsem mimo, a ještě zjevnější, že si toho Stone všiml.

„Co je s tebou, Grady?“ zeptal se. „Vypadáš, jako bys tejden nespal. A seš celej pohublej, kámo. Ty něco hulíš nebo co?“

Chytil jsem se za koutky úst a roztáhl je. „Ááááá,“ zapitvořil jsem se. „Vidíš? Pořád mám všechny zuby.“

„Sice trochu špinavý, ale asi máš pravdu,“ přisvědčil Stone. Jemně jsem ho praštil do ramene a on předstíral, že ho to bolí. „Tak ty budeš mlátit mrzáka? Vždycky jsem věděl, že seš kokot, ale tohle? Tohle je něco úplně jiného, Grady.“

„Jdi se bodnout,“ nedal jsem se. „Už dorazil Jo?“

„Néé, ještě ne. Víš přece, jak to má s ženou a dětma. Musej se rozloučit v každičké místnosti, co maj v domě,